

ATHENE IN DE REGEN

Einde 2007 opperde Roland De Keyser het idee dat hij vooraleer te stoppen met marathons toch nog graag de moeder van alle marathons, namelijk deze van Marathon naar Athene, wou lopen. Niet dat wij Roland al zien stoppen maar het leek hem niet slecht dat in zijn zeventigste levensjaar te doen en dus werd Athene de grote marathon voor 2009. De respons was groot zowel van de joggers als van de supporters. Niet alleen de partners van de lopers maar ook enkele sympathisanten waaronder onze geliefde barmoeder Jocelyne tekenden present.

En zo stonden we zaterdagochtend om 3 u met 41 op de parking aan het stadion om met de bus naar de luchthaven te vertrekken. Na een vlucht van 3 uren en een reisje met de metro kwamen we ter bestemming en konden meteen profiteren van de zomerse temperaturen. Dankzij de uitgebreide documentatie ons verstrekt door collega jogger Dirk De Muynck vonden we zonder problemen ons hotel. Te vroeg zelfs want enkele pechvogels moesten een uurtje in de lobby wachten omdat hun kamer nog niet klaar was. Na een lichte maaltijd op een terrasje en proeven van het lokale bieraanbod (Alfa en Mythos in halve liters !) werd het tijd om ons startnummer op te halen en de finish al eens te verkennen. De aanblik van het olympisch stadion was indrukwekkend en deed ons al direct verlangen om er de volgende dag in meer of mindere glorie aan te komen.

Tijdens de voorbereiding werden ons van alle kanten adviezen verstrekt gaande van warme kleding voor aan de start tot zinkzalf in de schoenen voor in de afdalingen. Waar niemand over gewaagde was dat het ook zou kunnen regenen. En regenen deed het: het begon al bij het ontbijt om 5u30 in de morgen toen iemand per ongeluk door het raam keek en het water zag gieten. En het bleef niet bij die ene bui want het bleef maar regenen toen we te voet naar de bussen stapten die ons naar de start in het plaatsje Marathon moesten brengen. Sommige straten waren echte riviertjes en deze met droge voeten oversteken was bijna onmogelijk. Enkel voor Hans maakte het niets uit want hij had zijn loopschoenen de vorige avond op het balkon gezet en vond ze 's morgens verzopen terug en kon ze dus niet natter maken dan ze al waren.

Aangekomen in Marathon deelde men plastic zakken uit waarmee we ons een beetje konden beschermen in afwachting van de start en her en der waren er ook enkele mogelijkheden om mits wat drumwerk een beetje te schuilen. Omdat de controleurs aan de ingang van de startboxen ook gevluht waren voor de regen kon ik samen met Veerle, Monique, Hans en Jean-Marie in de eerste box plaatsnemen en zo ontweken we het gewriemel in de eerste kilometers bij een start in een tweede of derde startbox. Thierry had voor zijn eerste marathon blijkbaar last van zenuwen want terwijl wij rustig bleven schuilen in een tentje naast de start moest hij nog wat rondwandelen en belandde zo in de laatste startbox. Dat zou hem later nog zuur opbreken want de achterstand die hij daar op ons opliep kon hij nooit meer goedmaken.

En dan de wedstrijd zelf. Hans en Jean-Marie gingen er al meteen vandoor en dus bleef ik alleen over met 2 vrouwen. Het bleef regenen maar omdat de temperatuur hoog genoeg was konden we al na enkele kilometers een laag doorweekte kleding afgooien. Ons tempo bleef goed aan een kleine vijf minuten per kilometer en Monique vond het na 10 Km zelfs te hoog en haakte af. Niet voor lang echter want tijdens onze klassieke plasstop ging ze ons voorbij en we zouden ze pas na een vijftal kilometer opnieuw inhalen. Van dan af bleven we braafjes samen tot Km 38 waar Veerle plots last kreeg van erge pijn ter hoogte van het middenrif. Er zat niets anders op dan serieus vertragen en zelfs een tijdje te stappen. Monique liep ondertussen door maar kreeg plots wroeging en keerde op haar stappen terug om samen met ons het einde te halen. Rond Km 40 kwam Veerle er opnieuw door en eens op de piste moest ik zelfs het onderste uit de kan halen om haar bij te houden en zoals gepland samen over de streep te komen.

En hoe zat het met de anderen? Met 18 aan de start is het teveel om van iedereen iets te schrijven dus reken ik op een of meer debutanten om ook hun belevenis in een verslag te gieten. Daarom zal ik mij beperken tot mijn trainingsgroepje en uiteraard de strijd die

iedereen bezighield, namelijk deze tussen Veerle en echtgenoot Thierry. Er waren al een paar serieuze testen in Brussel (de 20 Km en de halve marathon) en telkens kwam Thierry als winnaar (zij het met miniem verschil) uit de bus. Een marathon is natuurlijk ander koek en Veerle had haar ervaring en twee ervaren gidsen op hem voor. Door onze goede startpositie hadden wij al direct een voorsprong en alhoewel hij op een bepaald moment tot op een paar honderd meters naderde kon hij het gat toch niet dichten. Ook Veerle putte moed uit het feit dat haar echtgenoot nog achter lag op het ogenblik dat het slecht ging rond Km 38. Ze liep de laatste 12 Km dan ook nog ietsje rapper dan Thierry die twee en een halve minuut na ons over de streep kwam en in netto tijd toch nog met een halve minuut geklopt werd. Hij heeft echter de smaak te pakken en zint al op weerwraak. Ik vrees dan ook dat het hem zal lukken want was hij in Marathon samen met ons gestart kwam hij zeker samen met ons aan in Athene.

Hans (altijd een vraagteken in de marathon) was pas hersteld van de griep en startte voorzichtig, liep niet zijn beste tijd maar kwam goed aan en dat is nog altijd het bijzonderste.

Ook Christophe startte zonder noemenswaardige voorbereiding. Dank zij zijn ervaring en de steun van Carine (specialiste in het lopen van stukken marathon zoals in o.a. Rome, Boedapest, Cheverny..) die hem vanaf Pallini voor de laatste 14 Km vergezelde, eindigde ook hij goed.

Minder goed verging het de twee Johans. Pareyt moest wegens kwetsuur vlak voor het afsluiten van de inschrijvingen noodgedwongen forfait geven en vergezelde ons dan maar als supporter. Rotsaert sukkelde al bijna een jaar met een weerbarstige achillespees maar startte toch, zij het zeer voorzichtig in de groep van Ignace. Maar het mocht niet baten : vanaf half wedstrijd was het afzien en de laatste kilometers was het meer strompelen dan lopen. Toch haalde hij als een der laatste uit onze groep de finish en alleen dat al verdient een pluim voor zijn moed en doorzettingsvermogen.

Bij een goede marathon hoort uiteraard een goede after-marathon party en niet alleen in de wedstrijd was mijn groepje het rapst, ook voor het feesten waren wij er vroeg bij. Zo konden we van op het dakterras van het hotel nog genieten van de zon, het uitzicht op de Acropolis en uiteraard de meegebrachte dranken. Een onverlaat had het aangedurfd naast bier ook nog Cola mee te brengen maar dat laatste werd onverbiddelijk naar af verwezen. De Champagne, Leffe en andere biertjes daarentegen werden samen met de meegebrachte versnaperingen met heel veel plezier soldaat gemaakt. Het was er zo goed dat we zelfs in het donker bleven verder doen en zo eindigde onze party nog later dan die van de andere groep die een uur na de onze was gestart.

Daarmee was het eerste doel van de reis afgewerkt en konden we het toeristisch gedeelte afwerken. Dat dit niet zonder gevaar is ondervonden Coussee en Denil in de metro toen ze aan den lijve kennis maakten met de stielkennis van de pickpockets. Gelukkig kon Jack nog tijdig zijn portefeuille onderscheppen maar het geld (50 Euro) was toch al foetsie en bij Marc ging het enkel om zijn portemonnee met kleutergeld. Het weer en zeker de temperatuur (20° en meer) vielen mee en behalve de regen tijdens de eerste uren van de marathon kregen we maar enkele buien die ons meteen een alibi gaven om te schuilen op een terrasje. Het was dan ook even wennen aan de Belgische temperatuur toen we woensdagnacht opnieuw met de bus veilig in Oudenaarde aankwamen.

Tot slot wil ik nogmaals uit naam van iedereen Roland bedanken voor de moeite die hij zich getroost heeft om deze uitstap perfect te organiseren.

En omdat men er niet vroeg genoeg kan aan beginnen plan ik nu al voor volgend jaar. Zo loop ik bijna zeker opnieuw Antwerpen en voor Genk in januari mag men mij ook altijd aanspreken. Als buitenlandse heb ik enkel nog Berlijn op mijn verlanglijstje. Ook Veerle ziet die wel zitten en misschien zijn er nog wel enkele gegadigden. Dus blijven trainen en hopelijk tot een volgende marathon in de eerstvolgende maanden.

Marc Vanmaldegem

16/11/09